

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213232395
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1213232395.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobcov: 1./ Z. P., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom L. XX, J., X./ J. L., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom J. XX, R. E., 3./ J. L., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom J. XX, R. E., všetci zastúpení: E.. H. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom E. X. X, L., proti žalovaným: 1./ Energetic Systems, s.r.o., so sídlom Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 46 780 751, 2./ Mgr. Zuzana Ritter, súdna exekútorka, so sídlom exekútorského úradu Jilemnického 37, Dunajská Streda, IČO: 37 844 474, 3./ FactoFin Plus, spol. s r.o., so sídlom Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 46 335 021, žalovaní 1./ a 3./ zastúpení JUDr. Tomáš Balážik, advokát, so sídlom Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 40 184 013, o vylúčenie výťažku z dražby z rozvrhu, na odvolanie žalobcov 1./,2./,3./, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18C/275/2013-385 zo dňa 14.októbra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III., IV., V. potvrdzuje.
Odvolanie žalobcov 1./,2./,3./ proti výroku I. odmieta.
Žalovaní 1./,2./, 3./ majú voči žalobcom 1./,2./, 3./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že : I. Súd návrh žalobcov 1./ až 3./ na prerušenie konania zamietla. II. Súd žalobu zamietla. III. Žalovaný 1./ má voči žalobcom 1./ až 3./ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. IV. Žalovanej 2./ sa náhrada trov konania nepriznáva. V. Žalovaný 3./ má voči žalobcom 1./ až 3./ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že na Okresnom súde Pezinok je vedené exekučné konanie pod sp. zn. 15Er/1679/2008, v ktorom žalobca 2./ vystupuje ako povinný (žalobca 3./ je manželom žalobcu 2./), žalovaný 1./ v ňom vystupuje ako oprávnený, žalovaná 2./ v ňom vystupuje ako súdna exekútorka a žalovaný 3./ v ňom vystupuje ako vydražiteľ predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca 1./ sa vo všetkých súdnych konaniach prezentuje ako skutočný vlastník predmetnej nehnuteľnosti. Uznesením zo dňa 28.12.2012 č. k. 15Er/1679/2008-190, právoplatným dňa 11.01.2013, exekučný súd návrh povinného zo dňa 05.09.2012 na zastavenie exekúcie zamietol. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti nie je on, ale žalobca 1./ Exekučný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že povinný v exekučnom konaní opakovane robil úkony smerujúce k mareniu priebehu exekúcie. Uviedol tiež, že povinný za desať rokov vedenia exekúcie ani raz nespochybnil svoje vlastníctvo rodinného domu, urobil tak až týmto návrhom na zastavenie exekúcie a na základe fotokópie dohody zo dňa 01.06.1999, ktorá nebola notársky overená. Poukázal tiež na to, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nedochádza samotnou zmluvou, ale až na základe vkladu do katastra nehnuteľností, ktorý má konštitutívne účinky. Ďalej uviedol, že povinný si nespĺnil svoje zákonné povinnosti, keď nedal rodinný dom po skolaudovaní zapísať do katastra nehnuteľností. Povinný takisto

nepodal návrh na zápis prevodu vlastníckeho práva k domu do katastra nehnuteľností, a teda predmetná dohoda nikdy nenadobudla účinnosť. Dňa 25.02.2013 súdna exekútorka vykonala dražbu predmetného rodinného domu, na ktorej udelila príklep žalovanému 3./ v zmysle § 146 Exekučného poriadku, pričom proti udeleniu príklepu neboli vznesené námietky. O priebehu dražby a o udelení príklepu súdna exekútorka spisala zápisnicu, ktorú predložila exekučnému súdu spolu s návrhom na schválenie príklepu v zmysle § 148 Exekučného poriadku. Uznesením zo dňa 03.04.2013 č. k. 15Er/1679/2008-203, právoplatným dňa 06.05.2013, súd schválil príklep udelený súdnou exekútorkou žalovanému 3./ ako vydražiteľovi. Exekučný súd v tomto uznesení skonštatoval, že dražba prebehla v súlade s Exekučným poriadkom. Skonštatoval tiež, že žalovaný 3./ ako vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie. Zaplatením najvyššieho podania a schválením udeleného príklepu sa žalovaný 3./ stal v zmysle § 150 ods. 2 Exekučného poriadku vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 27.03.2013 č. k. 10C/315/2012-55 súd zamietol návrh žalobcu 1./ na vylúčenie veci z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd v rozsudku skonštatoval, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno ohľadom rozhodujúcich skutočností (najmä existencia nadobúdacieho vlastníckeho titulu), pretože v konaní vlastne ani sám nevedel, aký má vlastnícky vzťah k veci postihnutej výkonom rozhodnutia. Súd naopak skonštatoval, že predmetný rodinný dom bol skolaudovaný v roku 1988, čo priamo vylučuje, aby mohli byť v roku 1999 postúpené práva zo stavebného povolenia z roku 1985. Nehnuteľnosť ako vec v právnom zmysle musela existovať v čase kolaudácie, prevod vlastníckeho práva k rodinnému domu preto musel mať písomnú formu a musel byť povolený vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Poukázal tiež na to, že záložná zmluva z roku 1993 preukazuje, kto sa cítil byť vlastníkom veci pred uzavretím dohody o postúpení práv z roku 1999. Na odvolanie žalobcu 1./ bol predmetný rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.09.2015 č. k. 4Co/477/2013-97. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 14.03.2018 č. k. 8C/1/2016-56 bola žaloba žalobcu 1./ na obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 10C/315/2012 zamietnutá. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.08.2018 sp. zn. 7Co/180/2018 bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 31.07.2018 č. k. 5C/66/2013-72 bola žaloba žalobcu 2./ proti žalovanému 1./ a súdnej exekútorky (právnej predchodkyňi žalovanej 2./) o určenie neplatnosti dražby zamietnutá. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.11.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.05.2020 č. k. 14Co/299/2018-100. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.03.2016 č. k. 9C/140/2014-62 bolo na základe žaloby žalobcu (v tomto konaní v postavení žalovaného 3./) proti žalovaným (v tomto konaní v postavení žalobcov 2./ a 3./) o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti rozhodnuté tak, že žalovaným bola uložená povinnosť vypratať predmetnú nehnuteľnosť (rodinný dom) a odovzdať ju žalobcovi v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.11.2019 č. k. 14Co/137/2018-117 bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 08.10.2020 č. k. 6C/5/2020-184 bola žaloba žalobcu 1./ proti žalovaným (v tomto konaní v postavení žalobcov 2./ a 3./) o určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti zamietnutá. V uvedenom rozsudku súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že sporná nehnuteľnosť bola vo vlastníctve žalovaných, avšak schválením príklepu udeleného dňa 25.02.2013 zo strany exekučného súdu sa vlastníkom stala spoločnosť FactoFin Plus, spol. s r.o. (žalovaný 3./ v tomto súdnom konaní). Keďže vlastnícke právo svedčí tejto spoločnosti (v tomto konaní v postavení intervenienta), žalovaní nemohli byť v spore pasívne vecne legitimovaní. Súd poukázal tiež na to, že žalobca 1./ nemal v konaní naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže rozhodnutím vo veci by sa neodstránila spornosť práva a neistota v právnom vzťahu týkajúcom sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pretože vyhovie žalobe by malo za následok ďalší súdny spor medzi žalobcom 1./ a intervenientom, ktorý takisto deklaruje vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Tento rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, keďže voči nemu bolo podané odvolanie, o ktorom odvolací súd zatiaľ nerozhodol.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie vo veci samej (výrok II.) odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1 prvej vety zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "Exekučný poriadok"), a § 55 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na, § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, ustanoveniami § 46 ods. 1, § 130 ods. 1 prvej vety, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcov je zjavne nedôvodný. Konanie o vylúčenie veci z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31.03.2017) sa začína na návrh tretej osoby, ak súdny exekútor zahrnul do súpisu vec, o ktorej táto tretia osoba tvrdí,

že je jej vlastníctvom. Aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby na vylúčenie veci z exekúcie je len tvrdený vlastník veci. Pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní je len oprávnený v exekučnom konaní. Povinný nie je stranou sporu v konaní o vylúčenie veci z exekúcie, takisto ním nie je súdny exekútor, resp. vydražiteľ nehnuteľnosti. Samotné podanie žaloby o vylúčenie veci z exekúcie nemá za následok prerušenie exekučného konania a nemá za následok ani odklad exekúcie. Súdny exekútor môže aj po podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie v exekúcii pokračovať, vykonávať úkony exekučnej činnosti a realizovať predaj veci na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie veci z exekúcie nebolo právoplatne skončené. Opačný výklad by mal za následok, že dražba by mohla zabrániť akákoľvek treťou osobou podaná žaloba (opakovaná alebo aj zjavne nedôvodná) o vylúčenie veci z exekúcie. Ak pred začatím dražby tretia osoba preukáže, že podala žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, súdnu exekútorovi vzniká len povinnosť o tejto skutočnosti informovať záujemcov (§ 140 ods. 2 Exekučného poriadku); dražbu, ak tomu nebráni povolenie odkladu exekúcie, však možno vykonať. Návrh na odklad exekúcie môže podať aj osoba, ktorá podala žalobu o vylúčenie veci z exekúcie z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Ak tretia osoba návrh na odklad exekúcie nepodá, resp. jej návrhu na odklad exekúcie nebolo vyhovené, a exekútor predá vec skôr, než bolo o žalobe na vylúčenie veci z exekúcie rozhodnuté, táto tretia osoba sa môže v konaní o vylučovacej žalobe po pripustení zmeny žalobného petitu domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu, prípadne vydania výťažku oprávneným v prípade, že rozvrhové konanie bolo skončené a výťažok vydaný oprávnenému (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. októbra 2011 sp. zn. 3 MCdo 20/2010, zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 48/2012). V konaní o vylúčenie výťažku z dražby z rozvrhu sú vecne legitimované tie isté osoby, ako v konaní o vylúčenie veci z exekúcie (keďže obsahovo ide o ten istý typ žaloby, ktorý má svoj základ v § 55 ods. 1 Exekučného poriadku): aktívne vecne legitimovaná je tretia osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola vlastníkom spornej veci, pasívne vecne legitimovaný je oprávnený v exekučnom konaní. Schválením udeleného príklepu a zaplatením najvyššieho podania sa vydražiteľ draženej nehnuteľnosti stal jej vlastníkom, a to bez ohľadu na to, či povinný v exekučnom konaní bol jej vlastníkom alebo nie. Ustanovenie § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 totiž tvorí výnimku zo zásady nemo plus iuris, keď uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa (porovnaj uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. apríla 2021 sp. zn. 1VObdo/2/2020). Tvrdenému vlastníkovi preto neostáva nič iné, než domáhať sa žalobou vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu (resp. po rozvrhovom pojednávaní vydania rozvrhnutého výťažku od oprávneného).

1.3. Prvoinštantný súd mal zato, že žalobcovia 2./ a 3./ (ako povinní v exekučnom konaní) nemohli byť v tomto spore za žiadnych okolností aktívne vecne legitimovaní na podanie žaloby. Rovnako platí, že žalovaný 3./ ako vydražiteľ predmetnej nehnuteľnosti a žalovaná 2./ ako súdna exekútorica poverená vykonaním exekúcie nemohli byť v tomto spore za žiadnych okolností pasívne vecne legitimovaní. Navyše, žalovaná 2./ vystupuje v predmetnom exekučnom konaní ako súdna exekútorica poverená vykonaním exekúcie, a teda ako orgán verejnej moci, voči ktorému nie je prípustná žaloba v civilnom sporovom konaní (pokiaľ zákon výslovne nestanovuje inak), keďže nejde o súkromnoprávny spor. Proti postupu a rozhodnutiam súdneho exekútora v exekučnom konaní sú prípustné opravné prostriedky podľa Exekučného poriadku, a nie žaloba podľa Civilného sporového poriadku. Ak súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu spôsobí škodu, za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Medzi žalobcami a žalovanou 2./ neexistuje žiaden súkromnoprávny vzťah a ani žiaden súkromnoprávny spor, preto je argumentácia žalobcu 1./, že súdnu exekútoricu žaluje ako súkromnú osobu, v celom rozsahu nedôvodná. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie súd žalobu žalobcov 2./ a 3./ voči žalovaným 1./ až 3./ zamietol. Pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie súd zamietol žalobu žalobcu 1./ voči žalovaným 2./ a 3./.

1.4. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že do úvahy teda prichádzala len žaloba žalobcu 1./ ako tvrdeného vlastníka spornej nehnuteľnosti proti žalovanému 1./ ako oprávnenému v exekučnom konaní, keďže v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku sa tvrdený vlastník veci môže domáhať proti oprávnenému civilnou žalobou vylúčenia tejto veci z exekúcie. Ak súdny exekútor predá vec na dražbe skôr, než bolo o žalobe na vylúčenie veci z exekúcie rozhodnuté, tvrdený vlastník veci sa môže v konaní o vylučovacej žalobe po pripustení zmeny žalobného petitu domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu, resp. vydania výťažku oprávneným v prípade, že rozvrhové konanie bolo skončené a výťažok vydaný oprávnenému. Ak ale bola žaloba žalobcu (tretej osoby) o vylúčenie veci z exekúcie meritorne prejednaná a právoplatne zamietnutá, ten istý žalobca sa už nemôže ďalšou žalobou (po vydražení veci) domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu. Je tomu tak preto, že v konaní o vylúčenie veci z exekúcie bolo medzi stranami sporu právoplatne rozhodnuté, či predmetná vec patrí do exekúcie,

a teda či žalobca je alebo nie je vlastníkom tejto veci. Právoplatný rozsudok súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o vylúčenie veci z exekúcie zamietnutá, je v zmysle § 228 ods. 1 Civilného sporového poriadku (resp. v zmysle § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) záväzný pre strany sporu a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán sporu po právoplatnosti rozsudku. Na opätovné podanie žaloby medzi tými istými sporovými stranami (resp. ich právnymi nástupcami), tentokrát o vylúčenie výťažku z dražby veci z rozvrhu výťažku, tak už neexistuje žiaden zákonný podklad. Súd prvej inštancie poukázal nato, že takáto situácia nastala v prejednanom prípade. Žalobca 1./ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/315/2012 domáhal voči právnomu predchodcovi žalovaného 1./ (spoločnosti GOLD EDEN spol. s r.o.) vylúčenia predmetnej nehnuteľnosti (rodinného domu) z exekúcie vedenej na tom istom súde pod sp. zn. 15Er/1679/2008, Ex 1644/2001. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 27.03.2013 č. k. 10C/315/2012-55 bola žaloba žalobcu 1./ zamietnutá. Na odvolanie žalobcu 1./ bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.09.2015 č. k. 4Co/477/2013-97. Súd prvej inštancie i odvolací súd sa pritom žalobou žalobcu 1./ meritórne zaoberali a vecne o nej rozhodli, pričom dospeli k záveru, že žaloba žalobcu 1./ nie je dôvodná, pretože žalobca 1./ v konaní neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom rozhodujúcich skutočností, t. j. žalobca v konaní netvrdil také skutočnosti, na základe ktorých by mohol byť vlastníkom predmetného rodinného domu, a svoje tvrdenia ani nepreukázal. Tým bol medzi žalobcom 1./ a spoločnosťou GOLD EDEN spol. s r.o. (a teda aj žalovaným 1./ ako jej univerzálnym právnym nástupcom) právoplatne vyriešený spor, ktorý tak už nie je možné opätovne prejednať a rozhodnúť. Táto skutočnosť bola sama o sebe dostačujúcim dôvodom na zamietnutie žaloby žalobcu 1./ proti žalovanému 1./ (a takisto aj dôvodom na zamietnutie návrhu žalobcov na prerušenie konania). Súd sa zaoberal aj otázkou, či v konaní nebola daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej v zmysle § 230 Civilného sporového poriadku, pričom dospel k záveru, že takáto prekážka v konaní daná nebola, keďže žalobný návrh v tomto konaní bol odlišný od žalobného návrhu v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/315/2012, a preto uprednostnil zamietnutie žaloby pred zastavením konania.

1.5. Nad rámec vyššie uvedeného konajúci súd prvej inštancie uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/315/2012. Žalobca 1./ ani v tomto konaní neuviedol také skutkové tvrdenia, na základe ktorých by aspoň v teoretickej rovine mohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti (či už na základe dohody zo dňa 01.06.1999 alebo titulom vydržania). Naopak, z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že vlastníkami predmetného rodinného domu boli po celý čas žalobcovia 2./ a 3./, ktorí sa v spolupráci so žalobcom 1./ všemožnými krokmi snažili mariť priebeh exekučného konania vedeného proti nim so zrejým cieľom, aby neprišli o "svoj" rodinný dom, v ktorom po celý čas aj bývali. Za týmto účelom podali viacero účelových a zjavne bezúspešných (až šikanózných) žalôb, a to vrátane žaloby v tomto súdnom konaní. Takéto konanie žalobcov hraničí so zjavným zneužitím práva, ktoré v zmysle čl. 5 Civilného sporového poriadku nemôže požívať právnu ochranu. Zo stavebného povolenia zo dňa 01.07.1985 vyplýva, že stavebné povolenie na stavbu rodinného domu bolo udelené stavebníkom - žalobcom 2./ a 3./ Z kolaudačného rozhodnutia zo dňa 17.10.1988 vyplýva, že rodinný dom bol skolaudovaný, t. j. že stavba je užívania schopná a že uskutočnené zmeny na nej boli schválené v rámci kolaudačného konania. Toto kolaudačné rozhodnutie bolo doručené žalobcovi 2./ dňa 26.10.1988 a nadobudlo právoplatnosť dňa 17.11.1988. Kolaudačné rozhodnutie i doručka sú verejnými listinami v zmysle § 205 Civilného sporového poriadku, a teda potvrdzujú pravosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, pokiaľ nie je dokázaný opak. Žalobcovia pritom v konaní nepreukázali opak. Predmetný rodinný dom teda vznikol ako vec v právnom zmysle slova najneskôr v roku 1988, a preto nemohli byť dohodou zo dňa 01.06.1999 platne postúpené práva zo stavebného povolenia. Táto dohoda je preto absolútne neplatným právnym úkonom a už vôbec ňou nemohlo byť prevedené vlastnícke právo k rodinnému domu (keďže to ani nie je jej obsahom). Rodinný dom ako vec vznikol najneskôr v roku 1988, pričom žalobcovia 2./ a 3./ nesplnili svoje zákonné povinnosti, keď nedali rodinný dom po skolaudovaní zapísať do katastra nehnuteľností. O tom, že sa žalobcovia 2./ a 3./ považovali za vlastníkov rodinného domu, svedčí aj skutočnosť, že v roku 1993 podpísali záložnú zmluvu č. XXX/XX, v ktorej založili rodinný dom v prospech banky. Žalobcovia 2./ a 3./ v tomto rodinnom dome aj po celý čas bývali, pričom svoje vlastnícke právo nespochybňovali ani v priebehu prvých desiatich rokov exekučného konania. Žalobcovia 2./ a 3./ začali spochybňovať svoje vlastnícke právo až v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 05.09.2012, kedy exekučnému súdu predložili aj dohodu zo dňa 01.06.1999. Dovtedy urobili v exekučnom konaní viacero podaní, v ktorých nedostatok svojho vlastníckeho práva nikdy nenamietali, ale práve naopak, z týchto ich podaní vyplývalo, že sa cítia byť vlastníkami predmetných nehnuteľností (pozemku a rodinného domu): námietky proti exekúcii zo dňa 27.04.2001, návrh na odklad exekúcie zo dňa 28.01.2003, vyjadrenie k znaleckému posudku zo dňa 25.05.2010, návrh na odklad

exekúcie zo dňa 06.07.2010, návrh na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností zo dňa 02.09.2011, návrh na odklad exekúcie zo dňa 05.09.2011, oznámenie zo dňa 05.06.2012. V žiadnom z týchto podaní žalobcovia 2./ a 3./ nespochybnili svoje vlastnícke právo k predmetnému rodinnému domu. Aj z tohto dôvodu je zrejmé, že zo strany žalobcov ide len o účelové tvrdenia. Keďže predmetný rodinný dom bol skolaudovaný už v roku 1988 (a teda vznikol ako vec v právnom zmysle slova), na prevod vlastníckeho práva k nemu bola potrebná písomná zmluva (s predpísanými formálnymi a obsahovými náležitosťami) a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (§ 46 ods. 1 v spojení s § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ani jedna z týchto podmienok splnená nebola, žalobca 1./ sa teda nemal ako stať vlastníkom rodinného domu. Dohoda o postúpení práv, povinností a nárokov zo dňa 01.06.1999 svojím obsahom nie je (písomnou) zmluvou o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom ani neobsahuje povinné formálne a obsahové náležitosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v zmysle § 31 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (napr. podpisy žalobcov 2./ a 3./ neboli úradne overené, dohoda neobsahuje vôľu vlastníkov nehnuteľnosti previesť vlastnícke právo k nej).

1.6. Súd prvej inštancie poukázal aj nato, že žalobca 1./ nemohol predmetný rodinný dom ani vydržať, keďže nespĺnil ani jednu z podmienok stanovených v § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca 1./ v prvom rade žiadnym spôsobom nepreukázal, že mal túto nehnuteľnosť nepretržite v držbe po dobu najmenej 10 rokov. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že v rodinnom dome po celý čas bývali žalobcovia 2./ a 3./ Žalobca 1./ takisto nepreukázal svoju dobromyseľnosť, t. j. dobrú vieru o tom, že je so zreteľom na všetky okolnosti vlastníkom rodinného domu. Vydržanie hojím najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 01. marca 2011 sp. zn. 5 Cdo 30/2010). Ako však uviedol konajúci súd už vyššie, žalobca 1./ nedisponuje žiadnym takým nadobúdacím titulom (zmluvou), ktorý by v ňom mohol vyvolať úprimné presvedčenie, že je vlastníkom predmetného rodinného domu. Takýmto nadobúdacím titulom za žiadnych okolností nemohla byť dohoda o postúpení práv, povinností a nárokov zo dňa 01.06.1999, pretože každý priemerný človek by pri zachovaní obvyklej opatrnosti dospel k záveru, že táto dohoda nie je spôsobilým nadobúdacím titulom (navyše za súčasnej absencie návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ako aj rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností).

1.7. Svoje rozhodnutie v časti, ktorej súd návrh žalobcov 1./ až 3./ na prerušenie konania zamietol (výrok I.) súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 164 C.s.p. Zástupca žalobcov na pojednávaní konanom dňa 14.10.2021 navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/5/2020. Ako však súd uviedol už vyššie, predmet sporu bol medzi sporovými stranami (medzi žalobcom 1./ a žalovaným 1./) už právoplatne rozhodnutý, a preto ani nebol dôvod na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/5/2020. Okrem toho bol súd toho názoru, že predmetné konanie je len ďalším bezúspešným uplatňovaním práva zo strany žalobcov v rade, už vopred odsúdeným na neúspech. Vlastníkom rodinného domu je totiž žalovaný 3./ a preto by prípadná žaloba o určenie vlastníckeho práva mala smerovať proti nemu. Keďže žaloba žalobcu 1./ smerovala proti žalobcom 2./ a 3./ ako bývalým vlastníkom rodinného domu, títo jednak neboli v spore pasívne vecne legitimovaní, jednak žalobca nemohol mať naliehavý právny záujem na takomto určení (keďže by neodstránilo existujúcu "spornosť" vlastníckeho práva). Konajúci súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so závermi rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 08.10.2020 č. k. 6C/5/2020-184 o (zjavnej) nedôvodnosti určovacej žaloby. Keďže na prerušenie konania nebol žiaden dôvod, súd návrh žalobcov na prerušenie konania zamietol.

1.8. O nároku na náhradu trov konania (výrok III., IV., V.) rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v konaní plne úspešným žalovaným 1./ a 3./ priznal voči žalobcom 1./ až 3./ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná 2./ bola v konaní takisto v celom rozsahu úspešná, keďže jej však žiadne trovy konania nevznikli (zo spisu jej žiadne nevyplývajú), súd jej ich náhradu nepriznal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1./,2./,3./ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) h) C.s.p. a žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne i právne nesprávny, hrubo nezákonný, ba protiústavný zrušil a podľa § 391 ods. 1, 2 C.s.p. vec vrátil so svojim záväzným právnym názorom súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Vo svojom odvolaní poukázali nato, že súd prvej inštancie zaujal postoj, že aktívne legitimovaným v danom type súdneho konania môže byť len osoba, ktorá tvrdí, že je vlastníkom inkriminovanej nehnuteľnej veci - žalobca 1./, ale procesnoprávne nič nebráni kvalifikovať snahu manželov L. (žalobcov 2./,3./) figurovať v predmetnom súdnom procese v postavení intervenientov (§ 81 a nasl. C.s.p.). Vo vzťahu k trom žalovaným subjektom zaujal postoj, že pasívnu legitímáciu má len osoba, ktorá bola oprávnená v exekučnom konaní - žalovaný 3./, ale je však úplne mimo dosah žalobcov že súd do konania pripustil aj exekútorku - žalovanú 2./ a žalovaného 1./ - uzneseniami z 02. 08. 2016, resp. 14. 05. 2021.

2.2. V bodoch 5. a 6., ako aj bodoch 36. a 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa prvoinštančný súd zaoberá domnienkou, kto v čase dražby bol vlastníkom inkriminovanej budovy/rodinného domu. Fakt o bývaní istej osoby v inkriminovanom objekte však samozrejme neanuluje práva vlastníka - preto je úvaha súdu chybná. Dodajť treba že ani údaje stavebného úradu údajne svedčiace v prospech vlastníctva manželov L. nie sú a nemôžu byť smerodajné. V tomto smere žalobcovia poukázali na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo/2261/2001 z 19. 05. 2003, sp. zn. 22Cdo/349/2004 z 21. 10.2004, Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co/215/2015 z 17. 05. 2016. Žalobcovia mali zato, že derivovaný záver súdu prvej inštancie sa prieči čl. 2 C.s.p., keď každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a to s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/227/2010. V tomto kontexte je smerodajné, že ku dňu konania dražby (teda 25. 02. 2013) a ani dodnes neboli a nie sú splnené elementárne podmienky pre dražbu stavby - neidentifikovaného rodinného domu vybudovaného na pare. č. XX v kat. úz. X., v meste R.V. E.. Ku dňu dražby totiž platilo ustanovenie § 134 ods. 1 Exekučného poriadku účinnom od 18. 01. 2013 do 17. 07. 2013 (exekúciu predajom nehnuteľnosti možno vykonať len vtedy ... ak sa preukázalo, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného). Táto neobíditeľná zákonná podmienka nebola naplnená, lebo ku dňu dražby nebola inkriminovaná stavba zapísaná do vlastníctva p. P. L. (ani do spoluvlastníctva manželov L., resp. inej osoby). Pre chýbajúcu neobíditeľnú podmienku preukázateľného vlastníctva draženej nehnuteľnosti na strane exekučne povinného p. P. L. bolo uskutočnenie exekučnej dražby nezákonné a protiústavné.

2.3. Žalobcovia poukázali vo svojom odvolaní na Články 2, 3 a 4 C.s.p. a stav právnej istoty a namietali, že v napadnutom rozsudku nie je obsiahnuté vysvetlenie odklonu citovaných rozhodnutí NS ČR sp. zn. 22Cdo/2261/2001 z 19. 05. 2003 NS SR sp. zn. 3Sžo/227/2010 z 13. 04. 2011. Napadnutý rozsudok je preto zmätočný a svojvoľný, nerešpektujúci základné princípy platného práva, keď súd prvej inštancie sa zámerné vyhol vysvetleniu svojho odklonu od ustálenej judikatúry. Záverom uviedli, že podľa ich názoru, je potrebné vyčkat' na rozhodnutie o dovolaní, podanom manželmi L. voči rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 9C/140/2014 zo dňa 15. 03. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 14Co/137/2018, 14Co/138/2018 zo dňa 05. 11. 2019, ktoré je vedené na NS SR pod sp. zn. 1Cdo/152/2020.

3. K odvolaniu žalobcov 1./ až 3./ sa písomne vyjadrili žalovaní 1./ a 3./, ktorí žiadali aby odvolací súd odvolanie žalobcov zamietol, napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal im náhradu trov odvolacieho konania. Samotné odvolanie žalobcov sa žalovaným javí ako zmätočné, nezrozumiteľné k výrokom rozhodnutia ktoré je nenáležité, s nesplnením odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 C.s.p. a odvolanie ktoré smeruje len proti odôvodneniu rozhodnutia, nie je prípustné (§ 358 C.s.p.). Z odvolania žalobcov totiž nevyplýva proti ktorému výroku rozsudku odvolanie smeruje, v čom konkrétne vidia odvolacie dôvody. Takéto vymedzenie odvolania bez uvedenia zákonných dôvodov žalovanými je v odôvodnení odvolania neurčité, nezrozumiteľné a tým zjavne samotné odvolanie nespĺňa náležitosti odvolania podľa § 363 v spojení s § 365 C.s.p..

3.1. Žalobcovia sa v odvolaní odvolávajú že procesnoprávne nič nebráni kvalifikovať snahu manželov L. figurovať v predmetnom súdnom procese v postavení intervenientov (§ 81 a nasl. C.s.p.). Uvedeným osobám súd prvej inštancie na strane žalobcu nijako nebránil sa stať účastníkom súdneho konania na strane žalobcu a Uznesením č. k. 18C/275/2013-126 zo dňa 02.08.2016 súd pripustil, aby do konania na strane žalobcu pristúpili žalobcovia 2/ a 3 a preto uvedená námietka žalobcov je irelevantná. Súd tiež správne konštatoval, že aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby na vylúčenie veci z exekúcie je len tvrdý vlastník veci a pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní je len oprávnený v exekučnom konaní keď povinný nie je stranou sporu v konaní o vylúčenie veci z exekúcie, takisto ním nie je súdny exekútor, resp. vydražiteľ nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie aj správne posúdil „do úvahy teda prichádzala len žaloba žalobcu 1./ ako tvrdeného vlastníka spornej nehnuteľnosti proti žalovanému 1./ ako oprávnenému v exekučnom konaní. Ako uviedol konajúci súd už vyššie, v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku sa tvrdený vlastník veci môže domáhať proti oprávnenému civilnou žalobou

vylúčenia tejto veci z exekúcie..." a preto aj v tejto časti je odvolanie zo strany žalobcov zmätočným a nesprávnym.

3.2. V ďalšej časti odvolania žalobcovia filozofujú a odvolávajú sa na súdnu judikatúru, ktorá vykladá, že stavbu je možné postaviť aj na cudzom pozemku, čo je pre vec samu irelevantné, nakoľko predmetom sporu nie je určenie vlastníctva k stavbe rodinného domu. Žalovaní zdôraznili, že odvolávaním sa na inú súdnu judikatúru žalobcami, ako je vec sama s posúdením veci, ktorá už bola právoplatne prejednaná a rozhodnutá, že žalobca 1./ neunesol dôkazné bremeno o tvrdenom vlastníckom práve k rodinnému domu, ktorý bol predmetom dražby, je nad rámec právnej istoty a ochrany vlastníckych práv k rodinnému domu vydržateľom a nad rámec vlastníckych práva k finančným prostriedkom z dražby na uspokojenie pohľadávky opraveného, z súdom priznanej pohľadávky k povinným v exekúcií žalobcov 2./,3./ . Aj v ďalších bodoch sa odvolávajú na judikatúru, ktorá upravuje zas podmienky aký majetok môže byť zahrnutý do konkurzného konania, avšak daná judikatúra pre vec samu a posúdenie veci s vyvolaným sporom žalobcami o vylúčenie výťažku z dražby podľa osobitného predpisu Exekučného poriadku, je k posudzovanej veci, irelevantná.

3.3. Pokým sa žalobcovia odvolávajú na ochranu právnej istoty v spojení čl. 2, 3 a 4 C.s.p.. Žalovaní dávajú do pozornosti, že právna istota nie je stav o pocitoch jednej strany súdneho sporu, že sa má rozhodnúť s pocitmi jednej strany sporu, ale súdy musia v každom jednom prípade skúmať skutkový a právny stav veci v súlade s predloženými dôkazmi. Žalobcovia pri opisovaní judikatúry vo svojom odvolaní neuviedli, žiadne konkrétne skutočnosti na poukazovanej judikatúre, v čom sa mal súd prvej inštancie odchýliť od stabilnej súdnej judikatúry a v čom vidia žalobcovia zákonný rozdiel v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, s vecou samou. Bezbrehé poukazovanie na súdnu judikatúru, ktorá s vecou samou nemá nič spoločné, nemôže privodiť subjektívny pocit strane sporu, ktorá neunesla dôkazné bremeno v súdnom konaní súdneho sporu, že nebola zachovaná právna istota žalobcov, ak žalobcovia vo veci samej, neunesli dôkazné bremeno, vlastnej žaloby.

4. Žalovaná 2./ sa k odvolaniu žalobcov 1./ až 3./ písomne nevyjadřila.

5. Žalobcovia 1./ až 3./ a rovnako žalovaná 2./ nevyužili svoje právo a repliku k vyjadreniu žalovaných 1./ a 3./ nepodali.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1./,2./,3./ nie je dôvodné čo sa týka výroku ktorým bola žaloba zamietnutá (výrok II.) a v závislých výrokoch o náhrade trov konania (výroky II., IV., V.) a ich odvolanie proti výroku, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.) je potrebné odmietnuť.

7. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval vyššie uvedené ustanovenia Exekučného poriadku, Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby, keď dospel k správny právny záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 2./ a 3./ voči žalovaným 1./ až 3./ a nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2./, 3./ vo vzťahu k žalobcovia 1./ (pozri odsek 1.3.). Rovnako dospel súd prvej inštancie k správny právny záverom, že v danej veci je prípustná len žaloba žalobcu 1./ ako tvrdeného vlastníka spornej nehnuteľnosti proti žalovanému 1./ ako oprávnenému v exekučnom konaní v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorá je ale nedôvodná, lebo žaloba žalobcu (tretej osoby) o vylúčenie veci z exekúcie bola meritórne prejednaná a právoplatne zamietnutá a ten istý žalobca sa už nemôže ďalšou žalobou (po vydražení veci) domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu (pozri odsek 1.4). Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

9. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 133/2014, sp. zn. 3 Cdo 288/2009, sp. zn. 3 Cdo 115/2016,

sp. zn. 1 Cdo 44/2010, ktoré rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod R 40/2013) pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

9.1. To znamená, že súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu, keď nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej "nové" právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých strán sporu je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 223 ods. 1 C.s.p. (predtým v 159 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť (viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003).

9.2. Súd prvej inštancie tak viazaný skorším posúdením otázky v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok sp. zn. 10C/315/2012 v ktorom konaní bola žaloba žalobcu o vylúčenie veci z exekúcie právoplatne zamietnutá (pozri odsek 1.4, 1.5.), dospel k správnejmu záveru, že na opätovné podanie žaloby medzi tými istými sporovými stranami (resp. ich právnymi nástupcami), tentokrát o vylúčenie výťažku z dražby veci z rozvrhu výťažku, nemôže byť úspešné vzhľadom na zásadu prejudiciality.

10. Za právne irelevantné vo vzťahu k nedostatku vecnej legitímácie považuje odvolací súd námietky žalobcov v odvolaní (pozri odsek 2.1.), že súdu procesnoprávne nič nebránilo kvalifikovať snahu manželov L. (žalobcov 2./,3./) figurovať v predmetnom súdnom procese v postavení intervenientov v zmysle § 81 a nasl. C.s.p. a že je úplne mimo dosah žalobcov že súd do konania pripustil aj exekútorku - žalovanú 2./ a žalovaného 1./ - uzneseniami z 02. 08. 2016, resp. 14. 05. 2021.

10.1. Odvolací súd poukazuje nato, že to bol žalobca 1./, ktorý písomným podaním zo dňa 9.3.2016 (č.l. 122 spisu) ešte za účinnosti O.s.p. navrhol pripustenie ďalších účastníkov na strane žalobcov a to J. L. nar. XX.XX.XXXX a / J. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorí s návrhom na pripustenie vstupu na strane žalobcov súhlasili a rovnako navrhol pristúpenie do konania na strane žalovaných ako a to spoločnosť Facto Fin Plus, spol. s r.o.. O tomto návrhu rozhodol súd prvej inštancie Uznesením č.k. 18C/275/2013-126 zo dňa 2.8.2016 tak, že pripustil J. L. a / J. L. do konania ako žalobcov 2./,3./ a vstup Facto Fin Plus, spol. s r.o. ako žalovaného 3./ Keďže žalobcovia 2./,3./ súhlasili aby v konaní vystupovali ako žalobcovia a počas celého konania na súde prvej inštancie svoj postoj nezmenili, neprejavili záujme vystupovať v konaní ako intervenienti v zmysle § 81 Cs.p. tak potom musia niesť aj následky, ktoré sa prejavujú v nedostatku ich aktívnej legitímácie, ktorá má sa následok zamietnutie žaloby. To platí aj v prípade nedostatku pasívnej legitímácie, keď sú to práve žalobcovia (resp. v tom období žalobca 1./), ktorí určujú okruh strán sporu na strane žalovaných (súd ich návrhu na pristúpenie musí ak sú splnené podmienky vyhovieť) a preto musia niesť následky za nesprávne označenie žalovaných čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie.

11. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj námietky žalobcov, ktorí v odvolaní poukazujú na judikatúru NS ČR, NS SR, Krajského súdu v Bratislave mali zato, že napadnutý rozsudok je preto zmätočný a svojvoľný, nerešpektujúci základné princípy platného práva, keď súd prvej inštancie sa zámerne vyhol vysvetleniu svojho odklonu od ustálenej judikatúry (pozri odsek 2.2.,2.3.).

11.1. V prvom rade odvolací súd poukazuje nato, že súdy v konaniach na ktoré poukazujú žalobcovia riešili iné skutkové okolnosti a iný predmet veci (stavba na cudzom pozemku, určenie vlastníctva, podmienky zahrnutia majetku do konkurzného konania) a preto právne závery v týchto rozhodnutiach nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec, ktorej predmetom konania je o vylúčenie výťažku z dražby z rozvrhu. Vzhľadom na uvedené potom poukazovania na judikatúru, ktorá nemá s vecou absolútne nič spoločné a ktorú judikatúru nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec, neznamená, že súd je povinný vysvetľovať odklon od tejto judikatúry a že nebola zachovaná právna istota žalobcov.

12. Záverom žalobcovia vo svojom odvolaní žiadali počkať s rozhodnutím o ich odvolaní až do rozhodnutia NS SR o dovolaní, podanom manželmi žalobcami 2./,3./ voči rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 9C/140/2014 zo dňa 15. 03. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave

sp.zn. 14Co/137/2018, 14Co/138/2018 zo dňa 05. 11. 2019 , ktoré konanie je vedené na NS SR pod sp. zn. 1Cdo/152/2020.

12.1. Odvolací súd nepovažuje ani túto námietka žalobcov sa právne významnú, keďže v konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 9C/140/2014 sa nerieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v prednávanej veci, keď takýmto konaním bolo len konanie vedené na Okresnom súde Pezinok sp. zn. 10C/315/2012 (pozri odsek 9. až 9.2.). Naviac odvolaciemu súdu je z jeho činnosti s poukazom na ustanovenia § 186 ods. 1 C.s.p. , že konanie vedené na NS SR ako dovolacom súde pod sp. zn. 1Cdo/152/2020 bolo skončené vydaním Uznesenia zo dňa 13.7.2020, ktorým bolo dovolanie odmietnuté.

13. Odvolacie námietky žalobcov 1./ až 3./ preto neboli spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. Len samotná skutočnosť, že žalobcovia sa nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie ich vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstávám žalobcov 1./ až 3./ o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť.

14. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku ktorým súd žalobu zamietol (výrok II.) v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil vrátane výrokov o náhrade trov konania (výrok III., IV., V.) o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 , § 262 ods. 1 C.s.p., vzhľadom na pomer úspechu žalovaných 1./,2./ ,3./ v konaní.

15. Žalobcovia odvolaním napadol celý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, t.j. aj výrok ktorým zamietol návrh žalobcov 1./ až 3./ na prerušenie konania (výrok I.). Civilný sporový poriadok v § 357 písm. n/ pripúšťa odvolanie voči uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 C.s.p., teda iba proti pozitívnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým konanie prerušil, (podľa tam uvedených zákonných ustanovení). Ak súd rozhodne negatívne, teda konanie nepreruší, ako v tomto prípade, keď zamietol návrh na prerušenie konania, odvolanie prípustné nie je (pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, sp. zn. 1Obo/15/2018). Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcov proti výroku rozsudku ktorým zamietol návrh žalobcov 1./ až 3./ na prerušenie konania (výrok I.) podľa § 386 písm. c/ C.s.p. odmietol.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcov 1./,2./,3./ nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní 1./,2./,3./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).